

Γιώργος Αθανασιάδης → Δικηγόρος, Θεατρικός Συγγραφέας → e-mail: athanasiadis.g@hotmail.com

ΠΕΡΙ ΝΟΜΩΝ & ΕΛΛΗΝΩΝ ΖΩΗΣ

30 Αμερικάνικα δολλάρια

Ένα θεατρικό έργο του Γιώργου Αθανασιάδη, Μέρος Α

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ορέστης (50 ετών)

Χαρά (45 ετών)

Γυναίκα – (μána 80 ετών)

Γυναίκα – (θεία νεκρή)

ΠΡΑΞΗ 1η

Σκηνή 1η

Ένα κομμάτι μιας αίθουσας αεροδρομίου. Ένα τραπέζι (τοποθετημένο στο κέντρο της σκηνής και μπροστά) σε ένα από τα καφέ. Γύρω 3 καρέκλες. Μια γυναίκα, με σγουρά μακριά μαλλιά κάθετη και διαβάζει ένα βιβλίο. Ντυμένη με μακριά φαρδιά ρούχα, νταντέλες και στο λαιμό της κρέμονται περιέργα κολιέ πολύχρωμα, από χάντρες. Φοράει στρογγυλά σκουλαρίκια και γυαλιά. Είναι λίγο εύσωμη γύρω στα 45-50. Ακούγεται γλυκεριά ντισωτική μουσική ελαφρώς παραπονιαρική! Ακούγεται απο τα μεγάφωνα η χαρακτηριστική φωνή μιας κοπέλλας που αναγγέλει την καθυστέρηση αναχώρησης της πτήσης για Νέα Υόρκη, στα αγγλικά. "Ocean airlines, announces the delay of the flight O506 to New York, due to technical reasons. New departure time after 2 hours". Το φως κτυπάει στο αριστερό μέρος στο αριστερό μέρος της σκηνής, όπου ένας άνδρας 50 περίπου ετών, μπαίνει σέρνοντας μια βαλίτσα. Απο τα μεγάφωνα του θεάτρου ακούγεται ένα τραγούδι... «*ώρα που θα φύγεις*» τραγουδά ο Γιώργος Νταλάρας... Ο άντρας στέκεται ακίνητος, με το βλέμμα απλανές, κοιτάζει δεξιά προς τα τελευταία καθίσματα των θεατών ενώ με το δεξί χέρι κρατάει τη βαλίτσα. Το πρόσωπο του ανέκφραστο, βλέπει αλλά δεν επικοινωνεί. Το τραγούδι τελειώνει σβήνει το φως δυναμώνει εστιάζοντας στον άντρα ...

ΟΡΕΣΤΗΣ

Θεε μου, παντού και πάντα μια διαδικασία, πού θα πρέπει να ακολουθούμε. Ολοκληρη συζήτηση στο check in για εκείνα τα 300 γραμμάρια παραπάνω βάρους.

- Ξέρετε Κύριε μου, οι κανόνες είναι αυστηροί.... Θα πρέπει να μας πληρώσετε 30 δολλάρια Αμερικής επιπλέον για το υπέρβαρο, αλλιώς θα αφαιρέσετε κάτι απο τη βαλίτσα σας. - Μάλιστα!... Να αφαιρέσω κάτι απο την βαλίτσα μου.. Μα τι; Τι αλήθεια έχει αυτή η βαλίτσα; Θυμάμαι κάτι λιγοστά ρούχα, ίσα ίσα τα αναγκαία και βιβλία.. Α' και εκείνο το λάμπο που πιά έχει γίνει η συνέχεια του εαυτού μας. Βλέπεις, τώρα πιά όλα είναι διαδικτυακά, όλα ηλεκτρονικά και η ίδια μας η ζωή. Σκανάρουμε τη πιστωτική μας κάρτα, το διαβατήριό, την ταυτότητά μας, την ζωή μας όλη. Τι άλλο έχει η βαλίτσα; Ναι.. ναι ... εκείνα τα άλμπουμ με τις φωτογραφίες τότε που δεν ήταν ψηφιακές για να αρχειοθετούνται, αλλά τυπώνονταν στο χαρτί για να τις κουβαλάμε... να τις βλέπουμε και να θυμόμαστε.. Να θυμόμαστε;... λές και η μνήμη διαγράφεται και δεν

γυρίζει ποτέ. Ομως δεν διαγράφεται, υπάρχει εκεί ... να εδώ στο πίσω μέρος του κεφαλιού μας ... ή μέσα στην βαλίτσα;;;... και βγαίνει μπροστά όταν την φωνάξουμε ή όποτε θέλει εκείνη παίζοντας μαζί μας... άλλοτε σαν χαρούμενο παιδάκι που ξεκαρδίζεται στα γέλια ή κάποτε κλαίει και μετά πάλι γίνεται έφηβος, αντρας νέος... ώριμος... μεσήλικας και πάει κι έρχεται και ανακατεύεται και μας πετάει απο δω και απο κει και ποτέ δεν σταματά και γίνεται όνειρο, γίνεται εφιάλτης και βάρος ασήκωτο. Λοιπόν, το βρήκα... ναι, ναι είμαι απόλυτα σίγουρος... 300 γραμμάρια μνήμης ... αυτά ήταν το υπέρβαρο και κόστισαν 30 αμερικάνικα... 30 αμερικάνικα λοιπόν, για μια ζωή... χαλάλι, τουλάχιστον δεν την έβγαλαν απ τη βαλίτσα..

Κοντοστεκέται για λίγο, κοιτάζει ολόγυρα του σαν να ψάχνει κάτι και το βλέμμα του σταματά στο τραπέζι με την καθισμένη γυναίκα. Πλησιάζει με αργό αλλά αποφασιστικό βήμα, προς το μέρος της και ευγενικά την ρωτά:

ΟΡΕΣΤΗΣ

- Καλή σας μέρα κυρία μου, μπορώ να καθήσω κοντά σας... Ξέρετε είναι το μόνο τραπέζι που υπάρχουν και άδεια καθίσματα...

ΧΑΡΑ

(ελαφρά ξαφνιασμένη, σαν να ξυπνησε ξαφνικά). Παρακαλώ κύριε, καθήστε !

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ευχαριστώ (τραβώντας την καρέκλα απο την πλάτη, κάνει χώρο, κάθεται και δίπλα του βάζει όρθια τη βαλίτσα). Ακολουθούν λίγα λεπτά σιγής και αμηχανίας, ενώ η Χαρά προσποιείται πως συνεχίζει το διάβασμα της. Η Χαρά σηκώνεται και πάει δίπλα στον άντρα που καθεται στην άκρη της σκηνής και έχει μια κιθάρα στο χέρι... αρχίζει να τραγουδά ένα τραγούδι του αποχαιρετισμού... Μόλις τελειώσει το τραγούδι, επιστρέφει με αργό βήμα και κάθεται ήρεμα στο κάθισμα της και ξαναπαίρνει το βιβλίο στο χέρι της. Ο Ορέστης παίρνοντας πρωτοβουλία απλώνει το χέρι του στο μέρος της σε κίνηση χειραψίας και συστήνεται.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Με λένε Ορέστη και είμαι απο την Αθήνα...

ΧΑΡΑ

(απλώνοντας άκεφα το χέρι της) Χαρά ... με λένε Χαρά και είμαι απο την Σύρο.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Από την Σύρο; Θα μου επιτρέψετε να σας ζηλέψω λιγάκι;

ΧΑΡΑ

Να με ζηλέψετε; (χαμογελώντας) Μα γιατί;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Μα κυρία μου, για τον απλούστατο λόγο ότι ζείτε καταμεσής στο γαλάζιο του Αιγαίου. Αναπνέετε και

ζείτε με την αλμύρα και την αύρα της θάλασσας, το φως του μεσογειακού ήλιου και απλώνετε τα χέρια σας στο μπλε και στο λευκό... Δεν υπάρχει το γκρί της ασφάλτου και του τσιμέντου στη ζωή σας και ο μόνος θόρυβος που ακούτε είναι το κύμα που σπάζει στην παραλία, τα θαλασσοπούλια και καμιά φορά και το βουπτό του ανέμου...

(αλλάζοντας ύφος και βλέμμα, με καθαρή νοσταλγία συνεχίζει) δεν ακούτε τους ήχους της πόλης, τις κόρνες των αυτοκινήτων, το θόρυβο των δικύκλων, τις σειρήνες της πυροσβεστικής... τίποτα δεν διακόπτει φαντάζομαι την ηρεμία της καθημερινότητάς σας...

ΧΑΡΑ

Ναι... όσον αφορά όλα αυτά ναι... όμως... όμως ο παράδεισος για τη ψυχή μας, δεν ξέρω αν υπάρχει και στο νησί... μήπως δεν ζούμε σε μια διαρκή αναζήτηση αυτού του παραδείσου; μη νομίζετε και εγώ αυτόν ψάχνω... πάω για να βρώ τον τόπο που ταιριάζει για να ζήσει η ψυχή μου... ώρες ώρες νιώθω ότι την εγκλώβισα και εγώ κάπου, δεν ξέρω πού, μπορεί στο σώμα μου μπορεί αλλού, της στέρπησα την ελευθερία της και φεύγω και πάλι φεύγω...

ΟΡΕΣΤΗΣ

(με αμηχανία και έκπληξη) Και πάτε πού;

ΧΑΡΑ

Τώρα; ...Μα φυσικά στην Ινδία, Ορέστη... εκεί για την εσωτερική μου αναζήτηση, και παίρνω όλα τα ενεργειακά σύμβολα μαζί μου.. πάνω στο σώμα μου, πάνω στα ρούχα μου... να βλέπετε αυτές τις πέτρες... (δείχνει τα κολιέ της) όλα αυτά μόνη μου τάκανα.. έχουμε με τον άντρα μου και μαγαζί στην Σύρο και τα πουλάμε... εκεί στην Ινδία είναι άφθονες, θα κάτω 40 μερες, και θάχω εργάτες να δουλεύουν τις πέτρες... ξέρετε είναι φτηνά τα εργατικά εκεί και το ξενοδοχεία επίσης... εγώ θα ασχολούμαι πολλές ώρες της μέρας με την αναζήτηση του εσωτερικού μου εαυτού, της ψυχής μου και ευτυχώς τα παιδιά δουλεύουν εντατικά ώστε νάναι έτοιμες οι ενεργειακές πέτρες για να τις φέρω πίσω στην Σύρο για το μαγαζί. Αλήθεια εσείς ξέρετε που είναι η ψυχή σας;

ΟΡΕΣΤΗΣ

(αποσβολωμένος, κοιτώντας την με απορία και μια ελαφρά περιπαιχτική διάθεση)

Η ψυχή μου είπατε;... η ψυχή μου... μα υποθέτω μαζί μου...

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ